

Gemeenschap van vergaderingen of onafhankelijkheid?

Dit profetische, waarschuwend artikel, dat rond 1994 is geschreven door broeder Leslie M. Grant uit Seattle (V.S.), heeft nog niet aan actualiteit verloren. Vandaar dat we het hier graag vertaald weergeven.

Onafhankelijkheid is één van de meest succesvolle middelen die door gelovigen bedacht zijn om zich te kunnen onttrekken aan Bijbelse tucht; het is één van de meest werkzame valstrikken waardoor Gods kinderen kunnen worden verleid tot ongehoorzaamheid aan Gods wil, terwijl ze zelf geloven alleen maar pal te staan voor Gods beginselen; terwijl men denkt pal te staan tegen groepsvorming, en zich in te zetten voor reinheid en voor een bewaren van de eenheid van Christus' lichaam op een manier die naar men meent vrij is van sektarisme.

Onafhankelijkheid komt het duidelijkst hierin tot uitdrukking: men ontkent elke vorm van Bijbels gezag voor een kring van gemeenschap. Alleen de kring van plaatselijke broeders en zusters die samenkomen in een bepaalde lokaliteit wordt erkend als Schriftuurlijk. De vorming van en het vasthouden aan een kring van meerdere plaatselijke vergaderingen in binnen- en buitenland, die met elkaar in gemeenschap zijn, is volgens deze mening op zich al sektarisch. Wanneer zo'n kring van gemeenschap dan ook nog gezamenlijk een tuchtgeval of beslissing erkent, dan is dat volgens hen wel sektarisme ten top, omdat daardoor de vergaderingen tot een 'partij' worden gemaakt die de Naam van Christus voor zichzelf opeist, net zoals sommigen in Korinthe dat in hun hoogmoed deden. Deze 'partij' (dus zo'n kring van vergaderingen) moet dan ook des te meer gemeden worden, omdat ze volgens hen de kostbare Naam van de Heer Jezus tot een instrument voor scheuringen zou maken...

Hoe zit het nu écht met een kring van vergaderingen die met elkaar in gemeenschap zijn? Dat een gemeenschap die bepaalde grenzen stelt op zichzelf niet totaal verkeerd kan zijn, moet zelfs iedereen accepteren die zo'n wereldwijde kring afwijst. Immers: als een gelovige zelf met 'twee of drie' in een plaatselijke vergadering samenkomt, is dat ook vrijwel nooit Gods hele gemeente in die plaats, maar iets veel kleiner dan die éne grote Gemeente!

In elk geval moet er zoiets bestaan als een 'binnen' of 'buiten gemeenschap' zijn. Iemand is wat dat betreft in gemeentelijke zin een broeder of zuster 'onder ons' of 'niet onder ons'. Er moet toch iets bestaan dat geen sektarische partijvorming is; niet omdat er in die gemeenschap van gelovigen geen muren of poorten zijn, maar eenvoudig alleen omdat er daar geen willekeurige, door mensen uitgevonden criteria voor toelating gelden. Want wanneer er helemaal geen toelatingscriteria meer bestaan, dan wordt een gemeenschap in principe een groep ongeregelde mensen; en dat is een idee dat door elke oprechte Christen moet worden afgewezen.

Onafhankelijkheid is nooit uit God; het is een houding die altijd en overal tégen Hem handelt. Het loopt erop uit dat de leden van het éne lichaam tegen elkaar zeggen: We hebben jou niet nodig. We hebben jullie niet nodig. Daarmee ontkent men de eenheid van de Geest, die het hele lichaam zou moeten

doordringen. Zeker: een kring van vergaderingen die elkaar wederzijds erkennen is beslist niet 'het lichaam van Christus'. Maar zo'n kring maakt het ons wél mogelijk dit éne lichaam op een oprechte en heilige manier te herkennen en te erkennen, voor zover de toestand van verval in de Gemeente het toestaat. Zolang er liefde is voor allen die bij Christus horen, en een open deur om allen toe te laten volgens de criteria van waarheid en heiligheid - zólang is zo'n kring niet sektarisch, maar juist een dringend protest tegen sektarisme. Terwijl een gemeenschap van gelovigen die weigert zich in wederzijdse herkenning bij zo'n kring aan te sluiten in werkelijkheid in de volle zin van het woord echt sektarisch is.

Onafhankelijkheid zet de praktische uitdrukking van de eenheid van de Gemeente aan de kant; en het schakelt ook de heel essentiële bewaking van de heiligheid uit. Het zorgt ervoor dat de zorg voor de heiligheid niet meer een gemeenschappelijke aangelegenheid en zorg kan zijn. En het zoekt ook geen gezamenlijke oefening van het geweten in deze dingen. Onafhankelijkheid bevrijdt ons van het gezonde bewustzijn van verantwoordelijkheid voor Gods huis. Op die manier wordt het in zekere zin mijn eigen huis dat ik op mijn eigen manier rein moet houden. Dit vrijere denken en handelen met betrekking tot Gods volk als geheel lijkt een grote weldaad voor onrijpe gewetens. Ongetwijfeld heeft het daarom zo'n grote aantrekkingskracht op grote groepen gelovigen vandaag de dag. Dit denken heeft uiteraard het effect dat ons eigen bewustzijn van Gods heiligheid wordt afgezwakt; daardoor wordt zelfs verhinderd dat mijn eigen huis werkelijk rein blijft. 'Wordt daarom veranderd door de vernieuwing van uw denken [gemoed, gezindheid]' (Rom. 12:2).

Onafhankelijkheid is een misleidend systeem. Want hiermee houden we ons veel problemen van het lijf. Hoewel het lijkt alsof men nog niet alle verbindingen tussen vergaderingen heeft opgegeven (zoals veel anderen het al lang hebben gedaan), zijn die relaties wél zoveel losser en vrijblijvender dat er meer energie overblijft voor andere dingen. Zo is men door de onafhankelijkheid helemaal vrij voor het werk van het evangelie, en ook bevrijd van de vermoeiende verantwoordelijkheid om de 'hoeder van mijn broeder' te zijn. Waarom zouden we dat ook willen zijn? We oogsten immers alleen maar ergernissen en moeiten als we een nauw pad met een ruim hart gaan; terwijl de bredere, open weg er ligt, die voor ons allemaal veel gemakkelijker en aangenamer te gaan is... Daar kun je tenminste af en toe je ogen sluiten en dingen waaraan niets te veranderen valt gewoon negeren...

Inderdaad springen de talrijke kleine, onafhankelijke splintergroepen minder in het oog dan de verschrikkelijke scheuringen die we in het andere geval riskeren. Waarom zouden wij – om in de taal van de Boeken van Mozes te spreken – niet die streng kijkende Merarieten gewoon laten weggaan uit ons midden, met de pilaren, de steunvoeten en touwen van de tabernakel – die broeders en zusters die voortdurend menen waakzaam te moeten zijn en te waarschuwen...? We kunnen het ook wel alleen af met de Kahathieten en de Gersonieten... Maar wanneer de tabernakel van de Heer in de woestijn moet worden opgericht, hoe zouden we dat kunnen zonder de pilaren, de steunvoeten, de touwen en alles wat nodig is om het getuigenis stevig te laten staan in deze woestijn...? We hebben elkaar nodig, we hebben allen hard nodig.

Uiteindelijk ontdekken we dan dat het Gods waarheid is die eronder lijdt, die dreigt te verdwijnen en verloren te gaan. Maar wie kan zich daarover nog verwonderen, wanneer wij zélf willen kiezen welke onderdelen van Gods waarheid we nog wél en welke we niet meer willen praktiseren? Gemeenschap wordt zo een zaak van een heel twijfelachtig karakter. Dan is onze gemeenschap immers niet meer verbonden met gehoorzaamheid aan Gods Woord. Aanbidding wordt dan verregaand vervangen door dienst in de wereld, want we hebben de noodzakelijke pilaren, steunvoeten en touwen voor het collectieve getuigenis als Gemeente verloren. We willen dan onze weg voortzetten met behulp van onderdelen van de waarheid die we zelf nog kunnen gebruiken en waar we naar ons idee nog een plek aan kunnen geven; maar de 'hele waarheid' als geheel glipt ons steeds meer uit de handen. En bij de veelheid aan menselijke meningen wordt die waarheid naar het lijkt nog des te onbelangrijker.

Een waarschuwende stem als dit artikel vindt misschien vandaag de dag weinig gehoor. Maar ik zou graag alles doen wat in mijn vermogen ligt om aan Gods volk allereerst **het belang van de rechten van de Meester** voor te stellen. Ook al denken wij misschien dat de gevolgen niet zo erg zijn, of al willen we zelfs niet eens meer over het begrip 'onafhankelijkheid' nadenken, ik wil graag benadrukken dat deze onafhankelijkheid uiteindelijk schipbreuk oplevert als het gaat om de waarheid van Christus; want het gaat om onafhankelijkheid van Hem. Misschien vinden we wel een hele menigte van gelijkgezinden; want onafhankelijkheid stelt weinig eisen aan ons zelf en geeft ons precies het soort vrijheid dat vandaag de dag in de mode is en gewenst wordt. Maar met het gezag van onze Heer Jezus, Christus' gezag, wordt hierbij geen rekening gehouden. Deze onafhankelijkheid wordt misschien wel ondersteund door mannen van naam, Christenen onder ons met naamsbekendheid die in ere worden gehouden. Toch zal zo'n onafhankelijkheid nooit de erkenning krijgen die de gemeente in Filadelfia ondanks zijn kleine kracht van zijn genadige Heer ontving:

'U hebt Mijn Woord bewaard en Mijn Naam niet verloochend' (Openb. 3:8).